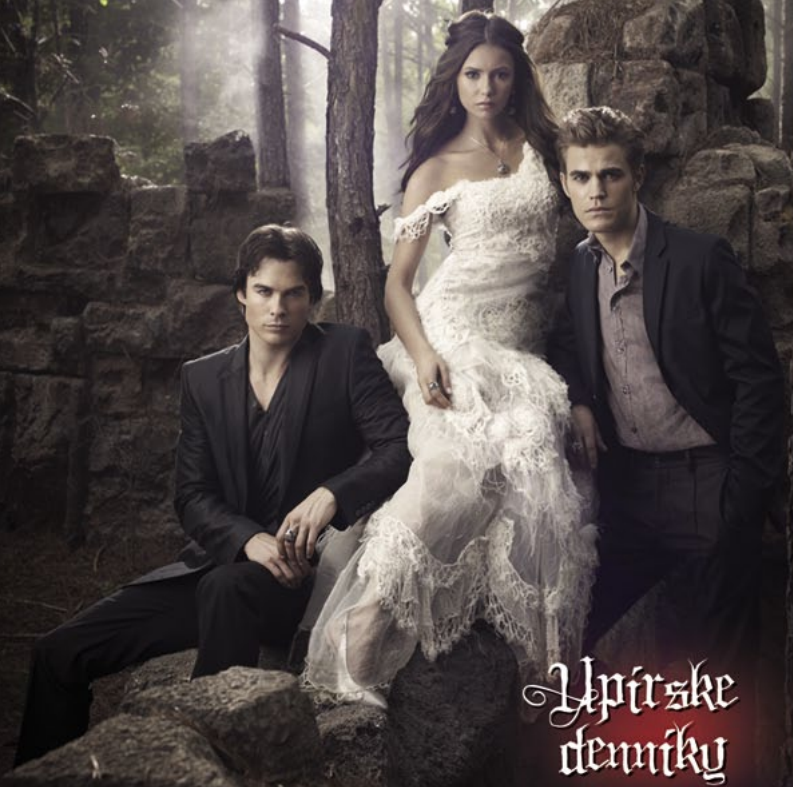

Stefanove úkryt denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 5 Úkryt

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky 12 – Fantóm

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 5: Úkryt – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

Kým človek žije, krv mu prúdi, valí sa žilami, plná adrenalínu, strachu, túžby žiť – toho všetkého, vďaka čomu je človekom. Tomuto šumu sa nič nevyrovná, kedysi som ho horlivo počúval a tešil som sa na lov. No tep, ktorý sa mi teraz ozýval v ušiach, nebol hlasom ľudského srdca. Chýbal mu ten nepokoj, vďaka ktorému je krv neodolateľná. Patril mne... a môjmu bratovi.

Znovu sme sa ocitli na pokraji smrti. Náhlili sme sa späť do Londýna.

Londýn, ktorý som videl, bol mestom podvodov a skazy, kde vyhasínali nevinné životy a krv tiekla ulicami ako voda. A my dvaja s Damonom sme tie brôzy chceli zastaviť. Len som dúfal, že za to nezaplatíme privysokú cenu.

Pred niekoľkými hodinami na mňa zaútočil zákerový a pomstychtivý upír Samuel a nechal ma napospas istej

smrti. Zachránil ma Damon. Bolo to ako zázrak. Do zapálenej chalupy vbehol môj brat a odvliekol ma do bezpečia tesne pred tým, ako ju pohltili plamene.

Žiaľ, už dávno som prestal veriť v zázraky. Aký zázrak? Jednoducho som mal šťastie. Potreboval som ho ako ešte nikdy. Nestáčilo spoliehať sa na inštinkt. Inštinkty ma už veľakrát zradili a zakaždým pri tom niekto zomrel. Vedel som, že ak ma zradia znovu, tentoraz zabýniem ja. Mohol som sa len vrhnúť do zápasu so zlom a dúfať, že ma šťastie aspoň teraz neopustí.

Do ticha vo vlaku prenikol hvizd a vytrhol ma z úvah. Prudko som sa posadil. Sedeli sme v prvej triede, obklopení všemožným pohodlím. Na stolíku medzi dvoma mäkkými lavicami čalúnenými červeným zamatom spočíval tanier a na ňom nedotknuté sendviče. Za oknom bežal kraj plný života, bohatej zelene a polí s čriedami pasúceho sa dobytko. Pokoj a krása môjho okolia ostro kontrastovali s hrôzou a zmätkom, čo mi rozbúrili myseľ.

Oproti mne sedela Cora, na kolenách mala otvorenú malú Bibliu v koženej väzbe. Zadívala sa z okna. Ani nežmurkla, tak napäto pozorovala svet, akoby od neho čakala odpovede na otázku, ktoré som jej nedokázal dať ja. Cora, nevinné dievča, ktoré bez vlastného pričinenia uviazlo vo svete upírov. Práve sa stala svedkom príšernej

sestrinej premeny na jednu z tých démonických, krvilačných bytostí, ktorých sa sama tak bála.

Len pred týždňom som si ešte žil ako v bavlnke alebo aspoň tak príjemne, ako som vo svojej situácii mohol dúfať. Prosté potešenia, aké môže aj upír čerpať z pohľadu na zlatistý západ slnka a z posedenia pri nedeľnom stole, mi vynahrádzali vedomie, že som stále v moci svojich pudov. Všetko plynulo pokojne. Po rokoch na úteku pred nepriateľmi a výčitkami svedomia som viac ani nemohol žiadať.

Pred týždňom som bol zamestnancom u Abbottovcov, spravoval som ich vidiecke panstvo a mojou najväčšou starosťou bolo, či netreba opraviť plot okolo pastviny.

Pred týždňom som sedel v červenom zamatovom kresle v salóne, s pohárom brandy v jednej ruke a so Shakespearom v druhej. Hoci som sa občas musel napiť veвериčej alebo vrabčej krvi, môj nos si vychutnával vôňu pečeného mäsa, ktoré pomaly pripravovala gazdiná, pani Duckworthová.

Pred týždňom som sa díval na malého Olivera Abbotta, ktorý so starším bratom Lukom za päťami vběhol do domu. Obaja boli ufúľaní až hrôza, no ich matka Gertrude ich nevyhrešila, len sa zohla a zdvihla jeden z oranžových javorových listov, čo na topánkach doniesli dnu.

„Krása! Ach, aká je jeseň očarujúca!“ zvolala naraďostene a obzerala si list, akoby to bol vzácný klenot.

Pichlo ma pri srdci. Teraz bolo všetko inak. Oliverovo telíčko ležalo pochované pod listami a jeho krv prúdila v žilách nenásytného upíra Samuela. Gertrude prežila a s ňou aj ostatní Abbottovci – otec George, syn Luke a najmladšia dcérka Emma. Ani som si však radšej nepredstavoval des, ktorý určite pociťovali. Samuel ich presvedčil, že Oliverovým vrahom som ja. Urobil to, aby si so mnou vyrovnal účty, o ktorých som dovtedy vôbec netušil, a stále som si nebol istý, ako sa to vlastne zbehlo.

Tuho som zažmúril oči. Damon pred chvíľou odišiel z vozňa, pravdepodobne sa chystal občerstviť u niektorého pasažiera. Neschvaľoval som bratovo pevné presvedčenie, že jedine ľudská krv je dosť výživná pre upíra, tentoraz mi však ticho, čo po ňom zostalo, tíšilo nervy. Pred niekoľkými hodinami sme ušli z toho prekliateho statku a ja som sa len postupne začínal uvoľňovať. Spustil som plecia, srdce mi v hrudnom koši bilo o niečo pravidelnejšie. Sme v bezpečí, pomyslel som si. Zatiaľ. No vedel som, že v Londýne to bude celkom iné.

Cora stále držala na kolenách otvorenú Bibliu. Už ju pred ňou niekto čítal a veru ju bral do rúk často, pretože obálka bola ošúchaná a stránky plné škvŕn. Žiaľ, vedel som, že Biblia jej nepomôže. Ani jej, ani nám ostatným v tomto vlaku zatratencov.

Uličkou sa k nám približovali kroky. Opäť sa mi zrýchlil pulz a posadil som sa, pripravený na obranu, ak

sa spoza rohu vynorí niekto so zlými úmyslami. Možno to bude Samuel alebo Henry, či iný poskok zla, s ktorým som sa ešte nestretol. Cítil som, že aj Cora stuhla. Od strachu vytreštila oči. Uvidel som ruku, ako odhrňa záves, ruku s ozdobným lazuritovým prsteňom. Taký istý som mal na prste ja a z pľúc sa mi vydral hlboký vzdych. Vracal sa Damon, oči mal podliate krvou.

„Len sa pozri!“ zamával mi pred nosom novinami.

Vzal som mu ich z ruky a zadíval som sa na nadpis. OČITÝ SVEDOK IDENTIFIKOVAL JACKA ROZPAROVAČA. Pod palcovými titulkami žiarila kresba – a na nej Damon. Rýchlo som preletel očami prvé riadky. *Zverským vrahom je muž, ktorý sa pohybuje v najvyšších kruhoch. Známeho svetáka Damona DeSangue identifikovali ako vraha z Miller's Courtu.*

Vlak hrmotal smerom k Londýnu, k mestu, ktoré teraz Damona považovalo za Jacka Rozparovača. Boli sme ako myši, ktoré v plechovke nesú priamo do papule hada.

„Smiem sa pozrieť?“ spýtala sa Cora a vystrela ruku.

Damon ju ignoroval. „Aspoň ma mohli lichotivejšie nakresliť. Vôbec ma nevystihli,“ zavrčal a posadil sa ku mne. Zlostne pokrkvál noviny. Videl som, že sa mu trasú ruky, slabo, tak slabo, že by to ľudské oko nerozoznalo. Nie, toto nebol sebavedomý Damon, akého som tak dobre poznal.

Cora si prelistovala noviny, ktoré ležali pri našich nedotknutých raňajkách.

„Do Londýna zostáva len niekoľko míľ,“ veľavýznamne som pozrel na Damona. „Keď tam prídeme, čo urobíme?“ Predsa len, mohli nás zatknúť hneď po príchode na Paddington Station.

„Hmm,“ zatahol Damon a hodil skrčené noviny na podlahu, kde ich pre istotu ešte podupal. „Počul som, že Britské múzeum vystavuje veľmi kvalitné zbierky. Ešte som ho nemal príležitosť navštíviť.“

„Damon, hovorím vážne. Hľadá ťa polícia, a keď ťa nájde...“ striasol som sa.

„Viem, že hovoríš vážne. A čo mám robiť? Naveky sa skrývať, lebo mi niekto hodil na krk zločin, ktorý som nespáchal? Samuel za to zaplatí. Okrem toho, policajtov sa nebojím. Uvidíš, že mám ešte zopár tromfov v rukáve.“

„Aj tu ste,“ povedala Cora a zdvihla titulnú stranu novín *London Gazette*. Pri článku tentoraz nebola ilustrácia, ale titulok výrečne hlásal: JACK ROZPAROVAČ JE ZNÁMY, STÁLE VŠAK UNIKÁ.

Damon jej vytrhol noviny a rýchlo si prečítal, čo sa v nich píše. Obrátil sa ku mne. „Ha! Tlač zo mňa spravila šľachtica. V poriadku, pretože teraz vyzerám ako chudák, takže ma sotva niekto spozná.“ Neznelo to veľmi presvedčivo, no Damon si uhladil vlasy a zaklonil hlavu, akoby sa len opaloval na pláži.

Musel som uznať, že na jeho slovách niečo je. Už nepripomínal leva londýnskych salónov. V otrhanej

špinavej košeli, s červenými unavenými očami a so strniskom na brade vyzeral ako obyčajný niktoš. No zostali mu husté tmavé vlasy, ktoré mu padali na výrazné obočie, zostali mu pekne krojené ústa skrivené v ironickom úškrne. Skrátka, neprestal vyzerať ako Damon.

Pristihol ma, že ho pozorujem, a zdvihol obočie. „Viem, že si nad niečím lámeš hlavu,“ zamrmlal. „Tak von s tým!“

„Myslím si, že by sme nemali ísť do Londýna.“ Dôvody boli predsa jasné. Po Damonovi v tom meste vyhlásili pátranie a stal sa z neho štvanec bez priateľov. Netušili sme, koľko ďalších upírov stojí na Samuelovej strane. Určite jeho brat Henry, ale to nemuselo byť všetko. Kto vie, kam siaha Samuelov vplyv? Ak sa mu podarilo namočiť Damona do zločinov, iste má priateľov na vysokých miestach.

„Máme sa vyhnúť Londýnu?“ vyštekol Damon. „A čo nám zostáva? Ukrývať sa v lese a čakať, kým nás lapia? Nie, môj milý, chcem pomstu. Vari si už zabudol na svoju priateľku Violet?“ dodal, lebo vedel, že práve kvôli nej musím bojovať proti Samuelovi.

Pozrel som na Coru, ktorá sa zúfalo prehŕňala v novinách, akoby tam niekde mohla nájsť mapu, čo nás zavedie do bezpečia. Modré oči sa jej rozšírili od strachu a mne zišlo na um, že po tej hroznej noci sa ešte obdivuhodne ovláda. Pred úsvitom, keď sme sa skrývali v lese a čakali, kým nás prestanú hľadať, bola veľmi statočná.

Pritom len chvíľu predtým videla, ako sa jej sestra zmenila na démona. Nevedel som si ani predstaviť, čo teraz prežíva.

„Chcem ju zachrániť. Ver mi,“ povedal som s nádejou, že si Cora uvedomí moju úprimnosť. „No potrebujeme dobrý plán. Nevieme, čo všetko je proti nám.“

Už v tej chvíli mi bolo jasné, že s Damonom sa nezhodneme. Keď Damon niečo chcel, či už šlo o lásku, o šampanské alebo o krv, chcel to hneď. A to isté platilo o pomste.

Kútikom oka som zazrel, že Cora zaľala zuby. „Musíme ísť do Londýna. Keby som sa nepokúsila zachrániť sestru, naveky by som si to vyčítala,“ povedala rozhodne Cora, poskladala noviny a ukázala na ďalší obrázok. Mykol som sa, lebo som očakával, že znovu uvidím Damonovu tvár. Namiesto neho tam však gánil Samuel, s bradou vysoko zdvihnutou a s rukou vo vzduchu. Mával davom ako obľúbený politik.

„Ukážte mi to,“ zavrčal Damon a zdrapil noviny, kým sa Cora spamätala.

„Samuel Mortimer, kandidát na člena londýnskej mestskej rady, sľubuje, že ulice nášho hlavného mesta budú bezpečné. Mortimer vyhlásil pred jasajúcim davom: „Ak budem musieť, holými rukami toho Rozparovača zabijem.““ Damon dočítal a odfrkol si: „Pchá, to chcem vidieť.“

Zamračil som sa. Samuel Mortimer? Priezvisko od-

vodené od francúzskeho výrazu *mort*, ktorý označuje mŕtveho? Pravdaže, ako inak? Dosiaľ som si to neuvedomil ani ja, ani Damon, ktorý sa hrdo predstavoval ako gróf DeSangue. Krvavý gróf. To meno Samuelovi pravdepodobne prezradilo, čo je Damon zač.

Pokrútil som hlavou. Čo všetko nám ešte uniklo? Vari som aj ja padol do Samuelovej pasce? Veď som tiež istý čas veril, že Damon je Rozparovač.

„Prosím, sľúbte mi, že kým Violet nebude v bezpečí, nič nepodniknete,“ šepľala Cora. „Potom ho zabite. Len nedovoľte, aby sa pritom niečo stalo mojej sestre...“

Nechcel som Core sľubovať niečo, čo som nemohol zaručiť. Ani som si nebol istý, či spolu s Damonom toho špinavca Samuela porazíme, no vedel som jedno: Damon si nedá ujsť žiadnu príležitosť, aby sa o to aspoň pokúsil. Chcel som ju poprosiť, aby od nás ušla čo najďalej. Choď do Paríža, dievča, zmeň si meno a zabudni na minulosť. No načo by som to hovoril? Neposlúchla by ma. Violet bola jej sestra a Cora s ňou bola zviazaná príbuzenským putom, aké spájalo aj mňa a Damona.

Tak som len bez slova prikývol a zdalo sa, že to jej stačí. Pošúchal som si unavené oči. Mal som zúfalý pocit, že som opitý alebo že sa mi sníva hrozný sen. Všetko, čo sa za posledných dvadsaťštyri hodín odohralo, nadobudlo zahmlené obrysy, akoby som si to iba vysníval, nie prežil. Žiaľ, bola to skutočnosť.

Lúky a polia za oknami sa postupne premieňali na sivasté plochy. Či sa mi to páčilo, či nie, blížili sme sa k mestu. V diaľke som zazrel letiaci krdel vrabcov, operence mierili opačným smerom ako my, na vidiek, k moru...

„Nebojte sa, nájdeme Violet,“ duto som povedal. Dúfal som, že Violet naučím prežívať na zvieracej krvi, potláčať divé nutkanie, žiť s neprestajným hladom. Že ju skrátka naučím to, čo mňa naučila Lexi. A veril som, že už nie je neskoro.

Záver sa pohol a dnu strčil hlavu sivovlasý sprievodca. Nič netušiac vošiel do kupé. Nadvihol čapicu, láskavo sa usmial na Coru. Ktovie, zišlo mi na um, koho mu pripomíname? Troch súrodencov na výlete? Dvoch milencov, na ktorých dáva pozor zodpovednejší starší muž? Utešilo ma vedomie, že ani v najvýstrednejších predstavách by neuhádol, kto v skutočnosti sme.

„Najbližšia zastávka je Londýn!“ oznámil a podozrievavo fľochol na Damonovu krvavú košeľu. Toto nebol sprievodca, ktorého sme ovplyvnili a prinútili pustiť nás do kupé v prvej triede. Podľa toho, ako stisol pery, mi bolo jasné, že o sekundu si od nás vypýta lístky.

Damon sa k nemu obrátil a pomaly zdvihol obočie. „Ďakujem,“ ticho prehovoril. Na tvári sa mu zamihotal úsmev a myseľ sa mu vliala do mysle toho muža. O chvíľu bol starý sprievodca celkom v jeho moci.

Díval som sa na tú premenu a obdivoval som brata, ako ľahko si podrobuje ľudské myšlienky, hoci je zranený a vyhladovaný. Keď som sa o niečo podobné pokúšal ja, často mi po tej námahe zostala boľavá hlava a v ústach kyslá pachuť. Damon zrejme nijaké vedľajšie účinky nepociťoval.

„Odteraz nás necháte na pokoji. Lístky sme vám už ukázali. A nezabudnite, nikdy ste nás nevideli,“ vyhlásil Damon pokojne a uhladene.

Cora sa zvedavo prizerala, ako sprievodca visí na každom slove z Damonových úst. Chcela niečo povedať, ale rýchlo som pokrútil hlavou, aby nenarušila prúd energie. No ona len pošlepla Damonovi: „Povedzte mu, nech vám odovzdá svoju čiapku.“

Damon na ňu prekvapene pozrel. „Potrebujem vašu čiapku,“ vyhlásil rovnako autoritatívne ako predtým.

„Isteže, pane. Ako si želáte.“ Sprievodca mu ju odovzdal.

„Aj kabát,“ dodala významne Cora.

„Aj kabát,“ poslušne zopakoval Damon. Div mi oči nevypadli z jamôk, pretože to vyzeralo, akoby Cora ovplyvňovala môjho brata.

„V poriadku,“ prikývol starec, vyzliekol si zaprášený sivý kabát a uložil ho na sedadlo k Damonovi. V košeli sa vyšuchtal z kupé a nechal za sebou spadnúť záves.

„To bol dobrý nápad,“ pochválil som ju. Ešte som

nestretol človeka, ktorý by sa tak málo desil spoločnosti upírov. Teda okrem Callie. Rýchlo som pokrútil hlavou a zahnal som spomienku na dievčinu, ktorú som kedysi miloval. Callie bola minulosť a nám teraz mohli pomôcť len plány pre prítomnosť a do budúcnosti.

„Inak to nepôjde. Jeho tvár je v každých novinách a aspoň sme od neho nemuseli žiadať nič horšie.“ Cora sa striasla a ja som vedel, na čo myslí – na chvíle, keď si z nej Samuel urobil svoju otrokyňu. „Damon, len čo vystúpime z vlaku, nasadte si čiapku a oblečte si ten kabát. Ak vás budú okoloidúci považovať za železničiara, nik vám nebude venovať pozornosť. Nie je to dokonalé maskovanie, ale bude musieť stačiť.“ Cora spokojne prikývla.

„Vďaka,“ zamrmlal Damon, keď si vyskúšal čapicu. Padala mu takmer na nos, no presne preto mu ideálne ukrývala polovicu tváre. „Dámy vždy vedia, aký odev sa kam hodí.“

Cora mykla perami, akoby sa bránila úsmevu. Keď ju mal v moci Samuel, stretávala sa s Damonom. Zrejme si už zvykla na jeho čierne a neraz sarkastický humor.

„Viem, kam pôjdeme,“ pokračovala. „Aspoň načas tam budeme v bezpečí.“

„Naozaj? Budeme vám zaviazaní, slečna, ak sa s nami o tú informáciu podelíte,“ prehnane zdvorilo sa k nej obrátil Damon.

Cora sa nahla dopredu, oprela sa lakťami o kolená, a ja som si opäť všimol, že má ruky postriekané krvou, odkedy mi ošetrovala rany.

„Keď vystúpime, pôjdete za mnou,“ hovorila čo naj-tichšie. Ukradomky pozerala na dvere. „Nemôžem vám vopred prezradiť, kam to bude. Nechcem, aby nás niekto začul. Opatrnosti nikdy nie je dosť. Je to tak?“ vzdorovi-to pozrela na Damona, či má niečo proti tomu.

„Výstižné,“ pritakal Damon. Mňa osobne tešilo, že Cora je nielen uvážlivá, ale dokáže aj donútiť môjho bra-ta, aby poslúchal. Možno je naivná, možno toho veľa ne-zažila, ale má nervy zo železa.

Cora rázne prikývla a znovu sa zadívala z okna. Zatiaľ som si ju prezeral. Na rukách zaschnutá krv, na modrých bavlnených šatách tiež. Z diaľky to mohlo vyzeráť, akoby mala šaty so vzorkou ruží.

Trikrát ostro hvizdla píšťala a vedeli sme, že o niekoľ-ko minút sme v stanici.

„Nezabudnite si kabát,“ pripomenula Cora Damonovi.

Damon len pokrčil plecami a natiahol si sivý zvrch-ník zo železničiarskej uniformy. Vyzeral ako v uniforme armády Konfederácie, ktorú nosil pred dvoma desaťro-čiami.

„Výborne,“ pochválila ho Cora. „Stefan, vy pôjdete posledný a dáte pozor, aby nás nikto nesledoval a nikto na nás nezísal.“

„Samozrejme,“ ostýchavo som prikývol. Pôvodne som očakával, že ju budeme chrániť my, ale teraz ona chráni-
la nás. Ak sa máme spoľahnúť na človeka, čo nám to pri-
nesie? Bezpečie alebo na tom budeme ešte horšie ako
predtým? Je vari Cora tým talizmanom, ktorý potrebuj-
me? Nech už to malo dopadnúť akokoľvek, rozhodol som
sa jej dôverovať.

Vlak o chvíľu s hukotom vošiel do stanice, zanechávajúc za sebou oblak čierneho dymu.

Všetci traja sme rýchlo a nenápadne vystúpili a predrali sme sa cez hustý dav na nástupišti. Cestou k východu som si všimol troch policajtov, ktorí stáli uprostred stanice. Jeden sa ku mne obrátil, prebehol po mne pohľadom, no potom upriamil pozornosť na ďalšie tváre v dave. Uvoľnil som sa. Nikto nás nepodozrieva.

Okolie stanice sa veľmi líšilo od elegantných budov, aké mal rád Damon. Nebolo tu ani stopy po zlatej farbe a lesklom mramore. Tu sa stavby na seba tísli, slepo na nás civeli zadbennými oknami a na okolí nebolo ani živej duše. Vzduch bol ťažký, nasiaknutý pachom mesta.

Obloha sa zaťahovala. „Zdá sa, že bude pršať,“ povedal

som. Vzápätí som pokrútil hlavou, samému sa mi hnusil tento pokus o nezáväzný rozhovor. Vyznelo to, ako keď sa farmár prihovára susedovi.

Stefan, prostáčik Stefan... zazvonil mi v uchu sladký, no ironický hlas. Zahnal som myšlienku na Katherine.

„Asi máš pravdu,“ zatiahol nenútene Damon, akoby bol stále vo Virgínii a mal more času.

„Chlapci, budete tu stáť večne alebo pôjdete za mnou?“ spýtala sa Cora a útlými rukami si podoprela boky.

S Damonom sme na seba pozreli a prikývli. „Ak ste pripravená, tak aj my,“ povedal Damon.

Cora sa rýchlo pozbierala a vybrala sa po klukatých uličkách západného Londýna ku kalnej, pomaly plynúcej Temži. Kedysi som si Temžu predstavoval ako majestátnu rieku, čo ústi do Atlantiku a spája Londýn so svetom. Teraz pôsobila mútne a zlovestne. Kráčal som niekoľko krokov za Corou, striehol som, či sa neobjaví Samuel, rozhorčení občania alebo polícia. Vždy keď som zazrel štíhly ženský chrbát, na ktorý splývali tmavé kučery, rýchlo som odvrátil pohľad. Hoci som mal plnú hlavu problémov, stále ma mätala Katherine.

Pokračovali sme v ceste k mostu pre chodcov, už sa pred nami týčili známe časti Londýna. Videl som kupolu Katedrály svätého Pavla a o čosi ďalej štíhly Big Ben. Pri rieke stáli sklady. Tam Samuel väznil Coru, tam sa začala Violetina premena na upírku. Londýn bol mestom

kontrastov – vznešené chrámové veže akoby nemali nič spoločné s pekelným podsvetím, v ktorom sme uviazli.

Čoskoro sme sa ocitli na Strande, na ulici, ktorá patrí k obchodným tepnám mesta. Všimol som si zopár nervózných pohľadov. Neprekvapilo ma to. V zakrvavených, špinavých šatách sme vyzerali horšie ako žobráci, čo sa potulovali po námestiach.

„O chvíľu sme tam,“ chlácholila nás Cora, ktorá tiež vycítila zvedavé pohľady okoloidúcich. Prihľadila si šaty, vystrela chrbát a bez obzerania vykročila po moste.

„Dobre, že ju tu máme,“ poznamenal Damon, keď ma dobehol.

„Áno,“ prisvedčil som. Výnimočne sme boli s bratom na jednej lodi.

Prešli sme na druhý breh a Cora odbočila ku kameným schodom, čo viedli až k rieke. Pod mostom nebolo nič, len obrovská diera v zemi zahádzaná doskami a železnými tyčami. Určite to bolo stavenisko, budúca stanica metra. Spomenul som si, ako mi George Abbott rozprával, že v Londýne budujú sieť podzemných vlakových tunelov, ktoré raz spoja celé mesto. Podľa toho, ako vyzeral tento otvor v zemi, sa však stavitelia až tak neponáhľali. Pôsobilo to tu opustene.

Šiel som za Corou ako poslušné šteniatko. Na stĺpe bola pribitá tabuľa s nápisom ZÁKAZ VSTUPU a jama bola obohnaná ostnatým drôtom. Nejaký robotník sa

pokúsil otvor zakryť hrubou plachtou, ale videl som, že spod nej trčí úzky drevený rebrík. Cora zastala neďaleko od neho.

„Nie je to hotel Cumberland, však, braček?“ spýtal sa Damon sucho.

Cora ignorovala Damonovu poznámku. „Dolu sa dá dostať tadiaľto,“ povedala a preliezla cez plot.

„Je to bezpečné?“ spýtal som sa skepticky. Odkiaľ Cora vie, ako sa dá dostať do rozostavaného metra?

„Samozrejme, že je. S Violet sme tam prenocovali, takže ak je to dosť bezpečné pre dve ženy, upír by sa nemusel triasť od strachu,“ výsmešne odvetila Cora.

„Vy ste tam dole spali sami?“

Cora pokrčila plecami. „Nemali sme peniaze. Sľúbili sme, že zaplatíme majiteľovi penziónu, len čo si nájdeme prácu, ale on nás vykopol. Vedela som, že nie je rozumné spať na ulici, tak sme celú noc chodili po meste. Začali sme pri Desiatich zvonoch a dostali sme sa až sem. Kráčali sme popri rieke a rozprávali sme si rôzne historky, aby nám rýchlejšie ušiel čas. Len čo svitlo, dopriali sme si oddych. No jednu noc už Violet od vyčerpania takmer nevidela a našli sme toto tu,“ vysvetľovala a ukázala na tunel. „Keď nemáte priateľov a všade striehnu len nepriatelia, lepšia skrýša neexistuje.“ Veľavýznamne pozrela na Damona, odtiahla plachtu z otvoru a vyliezla na rebrík. Vzápätí zmizla v tme a Damon ju rýchlo nasledoval.

„Počkajte na mňa!“ zvolal som, ale nikto mi neodpovedal. Len čo som stúpil na prvý vratký šteblík, zdola som začul hrozivé žuchnutie.

„Cora?“ zvolal som zúfalo a rýchlo som zostupoval do jamy. „Damon?“

„Tu som!“ povedala Cora. „Nič sa mi nestalo. Len si treba dať pozor...“

Vystrel som nohu, očakával som, že ju položím na ďalší šteblík. Ten tam však nebol a ja som vzápätí pristál na chrbte.

„... na chýbajúci posledný šteblík,“ oznámil mi Corin hlas.

„Nič mi nie je!“ povedal som, chvatne som sa postavil a oprášil som sa. Oči si mi privykali na tmu. Nachádzali sme sa v rozľahlom tuneli, z ktorého do všetkých strán odbočovali ďalšie chodby. Odkiaľsi kvapkala voda. Zdalo sa mi, že niekde v diaľke počujem aj tiché dýchanie, no nebol som si istý, či sa so mnou nezahráva predstavivosť.

V tme sa zaligotali Damonove oči. „Často si ma posielal do pekla. Tuším sme sa v ňom práve ocitli, čo povieš, braček?“

„Podľa mňa je to ideálny úkryt. No ak sa vám nepáči, môžete odísť. Sestru nájdem aj sama. Som zvyknutá, že sa nemôžem na nikoho spoliehať,“ chladne povedala Cora.

„Nikam nejdem,“ ozval som sa. Nemienil som Coru opustiť. Musím sa postarať, aby sa jej nič nestalo. Jej sestru som sklamal, ale ju nesklamem.

„Stefan je dobrák od kosti, ochotne vám pomôže,“ sarkasticky vyhlásil Damon. „Teraz ma, prosím, ospravedlňte. Bol to náročný deň a musím si odpočinúť.“ Vybral sa hlbšie do tunela.

„Nechcete ísť aj vy? Ja si poradím,“ povedala Cora a priblížila sa ku mne.

„Nie, zostanem s vami,“ vyhlásil som.

„Dobre, tak vás varujem. Teraz nie som najpríjemnejšia spoločníčka.“ Prešla zopár krokov k rímse, ktorá bola vyhlíbená do zeminy. Vyliezla na ňu a začala kývať nohami. Vyzerala skôr ako dievča, čo za letného večera sedí na hojdačke, než ako žena obklopená upírmi, ktorá sa skrýva päť metrov pod zemou.

„Cora,“ začal som. Chcel som jej povedať, ako veľa pre mňa jej sestra znamenala. „Hoci som Violet poznal len niekoľko dní, považoval som ju za sestru a...“

Cora vzdychla. „Som unavená a vy určite tiež. Mohli by sme vynechať dlhé reči?“

„Samozrejme,“ prikývol som. Usadil som sa na dlážke z udupanej hliny. Asi bude najlepšie mlčať. Vždy keď som sa dostal príliš blízko k ľuďom, stalo sa niečo strašné. Stalo sa to s Callie. Stalo sa to s Violet. Dokonca aj s malým Oliverom. Niečo také som už nemohol dopustiť.